

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Baltās rases nedziedātie varoņi

6. daļa

Volts Disnejs

Jūs negribētu, lai jūsu dzīvesstāstu raksta Mare Eliota. Ja vien, protams, jūs neesat marksistiski noskaņots ebrejs vai ebrejus mīlošs rases nodevēja. Saprotams, ka neviens sevi cenošs baltais vīrietis nevar cerēt uz godīgu attieksmi no šīs biogrāfes. Bet, kamēr jūs vēl esat dzīvs, jums nebūtu jābaidās no tādiem kā Eliota kungs. Jo viņš ir viens no tās jaunās "politkorekto" grifu sugas, kas barojas uz mirušu cilvēku reputāciju. Lēts un viegls veids, kā uzkurināt strīdus par grāmatu (strīdi = pārdošana), ir nomelnot kādu ērti mirušu personību, kuras piemiņa joprojām tiek vispārēji godināta. Un, ja attiecīgais upuris nebija ebreju draugs, tad jebkura literārā šakala izredzes iegūt spožas recenzijas tādos ebreju mutes orgānos kā "New York Times" ir praktiski nodrošinātas. Šādu nekrofīlo spalvas spieķu glēvulību pasvītro fakts, ka personas, par kurām viņi

Walt Disney

raksta, nespēj sevi aizstāvēt, jo tās visas ir mirušas.

Līdz ar tādu balto varoņu kā Henrijs Fords, H. L. Menkens un Čārlzs Lindbergs slavas sagrābšanu, vulgārie hakeri ķeras pie nākamā sava alkatības objekta, šoreiz ne cita kā Volta Disneja. Ja kādam arī nav nepieciešams ievadvārds, tad tas ir tēvocis Volts, viens no 20. gadsimta visplašāk iemīļotajiem cilvēkiem. Līdz brīdim, kad Mare Eliots nolēma nopelnīt autoratlīdzību, izpelnoties cionistu varasvīru labvēlību un liberāli nomelnojot īsta ariju ģēnija vārdu. Tāpēc nav nekāds pārsteigums, ka Eliota otra grāmata "Down Thunder Road" ir Brūsa Springstīna slavinošs slavinājums. Tādējādi autors ir viens no tiem baltās kultūras ienaidniekiem, kas pārdevis savu rasi, uzpūšot krasī pārvērtēta košera rokenrola hype, vienlaikus smērējot tinti un cenšoties nobīdīt malā autentiskus baltos varoņus, piemēram, "Fantāzijas" radītāju, lai aizstātu tos ar treknu, skrejoša ebreja nesakarīgu izkropļojumu. Ironiski, ka tieši tās lietas, kas Eliotam šķiet visbriesmīgākās, ir tie notikumi Disneja dzīvē, kuriem jebkurš saprātīgs lasītājs aplaudēs. Īpaši nacionālsociālistiem "Holivudas tumšais princis", kā viņš tiek nomelnots biogrāfijas apakšvirsrakstā, viņu vērtējumā pacelsies augstāk nekā jebkad agrāk.

Ebreju lamatas Disnejam

Neraugoties uz neslēpto naidīgumu (skaudību?) pret savu varoni, autors pirmo reizi drukātā veidā atklāj pārsteidzoši plašo Volta Disneja nacionālsociālistisko izcelsmi un viņa vispārzināmo, visu mūžu ilgušo cīņu pret ebreju īstenoto viņa studijas un valsts pārņemšanu. Eliots stāsta par to, kā Disnejs 20. gadsimta 20. gadu sākumā, būdams jauns, mazpazīstams ilustrators, pameta savas Kanzasas mājas, lai mēģinātu gūt panākumus Holivudā. Vita pirmais varonis Alise (no Lūisa Kerola grāmatas) demonstrēja viņa novatoriskās filmu veidošanas metodes, kurās animācijas tēli tika apvienoti ar dzīviem aktieriem. Taču, lai Alise gūtu panākumus, viņam bija vajadzīgs izplatītājs. Toreiz, tāpat kā tagad, filmu izplatīšana bija ebreju privāts īpašums, kuri it kā instinktīvi jau no pirmajām kino pastāvēšanas dienām izjuta tā nebijušo spēku sasniegt un veidot nelaiķu masu prātus. Līdz ar to Miltons Felds bija pirmais Disneja aģents, kurš viņu ievirzīja Talmuda žurku ligzdā - Ņujorkā. Tur viņš nokļuva Margaretas Vinkleres rokās. Viņa vadīja viņa Alises sērijas pirmo izplatīšanu, par ko viņš saņēma 1500 ASV dolāru par filmu, kas diez vai bija pietiekami, lai attaisnotu ražošanas izmaksas, taču tas bija pazemojošs sākums, par ko naivais mākslinieks no Vidusrietumiem bija sirsnīgi pateicīgs.

Tomēr dažus mēnešus vēlāk Vinklere viņu informēja, ka viņa samazina viņa maksājumus gandrīz uz pusi, jo viņa seriāls nav guvis labu rezonansi un zaudē naudu kinoteātru kasēs. Eliots raksta: "Disneju daudz mazāk uztrauca samazinājums nekā tas, kāpēc viņa filmas nebija veiksmīgākas. Viņš nevarēja zināt, ka Vinklera lēmumam nav nekāda sakara ar viņa filmu kvalitāti. Disneja filmas patiesībā bija vienas no veiksmīgākajām Vinklera stallī un bija sākušas iegūt stabilu piekritēju loku austrumu piekrastē. Tomēr, nesen apprecējusies ar Čārlzu B. Mintcu, bijušo Warner Bros. reklāmas aģentu, Vinklere viņam nodeva pilnīgu kontroli pār savu uzņēmumu. Mintcs nekavējoties samazināja visus maksājumus uzņēmuma piegādātājiem neatkarīgi no tā, cik lielu peļņu nesa viņu filmas." Tagad sākās Volta Disneja sagrābšana.

Kādu dienu Mincs negaidīti ieradās Hyperion studijā un sameloja Voltam un viņa brālim Rojam, ka Alises sērija tiek atcelta intereses trūkuma dēļ. Volts "ieslēdzās savā kabinetā un palika tur visu nākamo dienu un nakti, atteicās ar jebkuru runāt un vainoja sevi uzņēmuma neveiksmē. Viņš nezināja, ka Mincs regulāri braukāja no Ņujorkas uz Holivudu, lai vienotos ar Universal Pictures dibinātāju Karlu Laemmlu par multfilmas trušu, kas konkurētu ar ļoti veiksmīgo kaķa Feliksa sēriju. Kad šis darījums bija pabeigts, Mincs izdomāja veidu, kā ne tikai panākt, lai Disnejiem tiktu radīts jaunais varonis, bet, ja viss noritētu saskaņā ar plānu, "dumpinieki" (vai "goji"?, AVS), kā Mincs aiz muguras sauca Disneijus, beigu beigās lūgtu viņu pārņemt viņu studiju, lai nostiprinātu šo darījumu. Pēc dažām dienām Mintcs vēlreiz apmeklēja Hyperion, šoreiz ar "labām ziņām". Viņš teica brāļiem, ka varētu glābt viņu darījumu, ja viņi varētu nākt klajā ar oriģinālu multfilmas varoni, kaut ko līdzīgu, piemēram, trušu tēlam."

Disneja filma Truši slazdā

Pilnīgi maldināts, kā viņš domāja, par žīda izplatītāja atsaucīgo palīdzību, Volts pārcentās, lai beidzot varētu uzņemt "Osvaldu - laimīgo trusi". Kas bija tas, kam Osvaldam bija jābūt laimīgajam, atklāsies pēc laika. Mintcs kā pārdotais starpnieks saņēma dubultu izplatīšanas honorāru, parakstot "tinti" arī savas neiesaistītās sievas fiktīvajai aģentūrai, "tādējādi radot divas korporatīvās pieturas starp Voltu un Laemmle". Osvalds uzreiz guva milzīgus panākumus, nesot "ievērojamu peļņu" žīdu aģentam un žīdu multfilmai. Viņš sāka sacelties tikai tad, kad nejauši atklāja, ka Mintcs un Laemmle slepeni gūst papildu miljonus, pārdodot Osvaldu rotaļlietās, konfekšu batoniņos, apģērbā un citās bērnu precēs, un tas viss notika bez viņa ziņas, piekrišanas un līdzdalības. Mintcs izlikās līdzjūtīgs un atrunāja viņu no jebkādām darbībām, kas varētu kaitēt Lielajam Kārlim Laemmlem.

1928. gada februārī, kad Osvalds un laimīgais trusis bija vispopulārākais multfilmas animācijas darbs Amerikas kinoekrānos, Disnejs kopā ar sievu Lilianu devās uz Ņujorku, lai pagarinātu līgumu ar Mincu, kurš "ar lielu prieku iepazīstināja Voltu ar dažādiem producentiem un režisoriem, kuri tagad ieradās, lai iepazītos ar Holivudas jauno animatoru". Tajā pašā dienā Mincs nosēdināja Voltu savā greznajā Piektās avēnijas birojā. "Tad, netērējot laiku, Mintcs klusā, intensīvā manierē, kas atšķīrās no tās, ko viņš bija parādījis pusdienu laikā, izteica, kā viņš teica, savu vienīgo piedāvājumu. Ar tūlītēju spēkā stāšanos Disneja avanss par katru multfilmu bija jāsamazina no 2250 līdz 1800 dolāriem. Ja tas nebūtu pieņemami, vienīgā alternatīva būtu Snappy (Minca aģentūra) pārņemt visu turpmāko Osvalda karikatūru ražošanu. Un, Mintcs brīdināja Voltu, viņš to darīs, izmantojot paša Disneja darbiniekus! (Eliota slīpraksts)" Raksturīgi jidiša konspiratīvie centieni tālajā Holivudā jau norisinājās tajā pašā brīdī, kad Mincs pusdienu laikā svieda Valtu, kad lielākā daļa Disneja animatoru vienlaikus "iesniedza atlūgumus, lai pieņemtu amatus Snappy". Izmantojot Disneja satraukumu par negaidīto ultimātu, Mincs izlikās, ka piekāpjas, un tad piedāvāja atļaut Voltam paturēt tiesības uz Osvaldu, ja vien Snappy varētu iegūt tiesības uz 50 % Disneja studiju. Tas bija mūžīgais stāsts par velna viltībām, lai iegūtu cilvēka dvēseli.

Pēc Roja padoma Volts atteicās no tiesībām uz savu radīto filmu "Osvalds - laimīgais trusis", tādējādi zaudējot visus savus ienākumus, taču viņš saglabāja īpašumtiesības uz savu dramatiski samazināto studiju. Praktiski visas cerības uz nākotni bija zudušas līdz ar nozagto īpašumu, un Volts un Liliana skumji devās garajā ceļā uz mājām. Tomēr tieši šajā nomācošajā ceļojumā Valta Disneja auglīgajā intelektā dzima ariāniskais ģēnijs, kas reaģē uz lieliem šķēršļiem, lai radītu pelni Mikiju. Pārējais ir vēsture. Pilnībā aizēnots viņa jaunā tēla liktenis bija Osvalda laimīgā truša, kurš sākotnēji Disneja vadībā izrādījās tik populārs, liktenis. Tomēr bez sava radītāja Osvalda veiksmē ātri vien izsīka, un viņš jau pēc dažiem rullīšiem aizgāja aizmirstībā. Ebreju centieni gūt mūžīgu peļņu ar Osvalda starpniecību un viņu mēģinājumi sagrābt Disneja studijas cieta neveiksmi, bet Walt Disney Productions 30. gados sasniedza vēl nebijušu pasaules slavu.

Disney "Amerikas nacistu partijā"

Volts, kas vienmēr bija pievērsies savai mākslai, nepamanīja ebreju kopsaucēju, kas saistīja Feldi, Vinkleru, Mintcu un Laemmlu, un tādējādi, naivi pieļāvis, ka ebreji pievienojas viņa strauji augošajai organizācijai, viņš sevi nostādīja kārtējā

dzīvības un nāves konfliktā ar ebrejiem. Tiesa, kamēr viņš vēl cīnījās par eksistenci, tikai retais ticēja, ka pēc Mintca sazvērestības viņš spēs atgriezties. Taču līdz ar viņa negaidītajiem panākumiem pēc Mika Mūsa, ebreji atkal sāka viņu uzlūkot kā līdzekli savu mērķu sasniegšanai. Starp animatoriem, kas pēc Minca pievienojās Disneja studijai, bija arī Artūrs Babits. Voltam nezinot, Babits bija ne tikai ebrejs, bet viņu kā komunistu simpatizētāju minēja arī FIB. Viņš slepeni sāka gatavot pamatus streikam, kas Disneja darbiniekus iesaistītu atklāti marksistiskajā Karikatūristu gildē. Tas, ka šie paši darbinieki bija vislabāk atalgotie animatori biznesā ar priekšzīmīgiem darba apstākļiem, nekādi neietekmēja Babbīta prasības, jo viņa vienīgais nolūks bija padarīt Disney Productions par vēl vienu sarkano propagandas dzirnavu. Pēc tam, kad Eliots slavēja (un nejauši atmaskoja) ASV Komunistiskās partijas izveidoto Ekrāna scenāristu gildi un manipulācijas ar to, Eliots vaimanā, ka komunisti "turpināja spēlēt nozīmīgu lomu Holivudas pilsoņu politizēšanā" arī 40. gados.

Pirms tam, kad Disnejs bija saskāries ar iznīcināšanu no kapitālistu ebreju rokām, tagad viņam pretī stājās komunisti ebreji, kas bija iecerējuši pārņemt viņa studiju. Metodes bija atšķirīgas, bet ienaidnieks bija tas pats. Viņš beidzot apzinājās, kas viņam draud, un sāka meklēt atbildes. Kā raksta Eliots, "laikā, kad Disnejs palīdzēja organizēt neatkarīgos filmu veidotājus pret industrijas mainstreamu, viņš arī pavadīja Lessingu (Gunteru Lessingu, Disneja advokātu un tuvu draugu) uz Amerikas nacistu partijas (sic) sanāksmēm un mītiņiem". Amerikas nacistu partija tika dibināta 1958. gadā, aptuveni 20 gadus pēc Eliota aprakstītajiem notikumiem. Mītiņus, kurus apmeklēja Volts Disnejs, vadīja Viljama Dūdlija Pellija "Sudraba krekli", kas bija agrīna nacionālsociālistu organizācija, nevis partija ar jebkādu politisku programmu, izņemot ASV neitralitātes saglabāšanu.

Babits, streika iniciators, sekoja Disneijam uz "Sudraba krekla" sanāksmēm un izspiegoja viņu: "Tūlīt pirms kara sākuma pastāvēja neliela, bet ļoti lojāla, manuprāt, legāla nacistu partijas sekotāju grupa. "Mein Kampf" eksemplāru varēja nopirkt jebkurā Holivudas kioskā. Neviens mani nelūdza doties uz sapulcēm, bet es no ziņkārības to darīju. Tās bija atklātas sapulces, kurās varēja piedalīties ikviens, un es gribēju pats redzēt, kas tur notiek. Vairāk nekā vienu reizi es tur redzēju Voltu Disneju un Gunteru Lessingu, kā arī daudzas citas ievērojamas nacistu skartas (sic) Holivudas personības. Disnejs visu laiku gāja uz sanāksmēm. Mani uzaicināja uz vairāku ievērojamu aktieru un mūziķu mājām, kuri visi aktīvi darbojās Amerikas nacistu partijas labā. Es par to pastāstīju savai draudzenei, kura tolaik bija žurnāla "Coronet" redaktore un kura mani mudināja pierakstīt novēroto. Viņai bija sakari ar FIB, un viņa nodeva manus ziņojumus." Tas, ka marksistam Babbītam nebūtu nekādu iebildumu sadarboties ar arhibīskapa FIB, kad runa bija par nacistu

apkarošanu, nebūtu nekāds pārsteigums ikvienam, kurš zina, ka divkosība ir ebreju mentalitātes otrā daba. Ne velti Disnejs viņu dēvēja par "galveno kanalizācijas žurku".

Mikijmūziņš vai slinks žurka?

Taču īsto politisko atmodu Vaits piedzīvoja, klausoties nacionālsociālistu runātājus. Pirmo reizi viņš uzzināja faktus par Holivudas evisfikāciju un sāka izprast savas dilemmas ar Mincu un citiem cēloņus, kam sekoja viņa pašreizējās nepatikšanas a la Babbits. Ironiskā kārtā ebreju pārņemšana Amerikas filmu industrijā nekur nav tik kodolīgi atspoguļota kā pašā Mare Eliota pret Disneju vērstajā biogrāfijā. Viņš norāda, ka kinofilmas sākās ap gadsimta miju kā pilnībā pagānu uzņēmums, ko vadīja izgudrotājs Tomass Alva Edisons. Viņš un pārējie viņa ariju kinematogrāfisti ļoti labi apzinājās savu sabiedrisko atbildību, jo īpaši attiecībā uz bērniem, lai rādītu ētiskas, augstas kvalitātes filmas, kas ir morāli pamatotas un mākslinieciski pacilājošas.

Tomēr ebreju instinkts drīz vien atklāja šī jaunā medija finansiālās iespējas, apelējot pie masu zemākajām tieksmēm: "Edisonu ļoti satrauca jaunā gadsimta pirmā jaunuma - ielas komersantu niķelodeonu - izklaides salonu, kas pirmo reizi parādījās Ņujorkas Lejasaustsaidā, pēkšņā un plašā popularitāte. Viņš uzskatīja, ka tie pazemina izsmalcināto kino mākslu, piedāvājot "I peep show" un citas baisas izklaides, kuru mērķis bija apmierināt strādnieku miesas priekus. Edisons 1910. gadā izveidoja pirmo kinofilmu apvienību, ko sāka dēvēt par "Trust". Tās mērķis bija pasargāt sabiedrību (un savas finansiālās intereses) no amorālā blēdības veida, ko viņš dēvēja par "ebreju spekulantiem", kuri ne tikai vadīja niķelodonus, bet arī paši veidoja filmas, lai tās demonstrētu. Reaģējot uz to, neatkarīga grupa galvenokārt ebreju kinematogrāfistu, kuru vadīja Karls Laemmle, izveidoja savu izplatīšanas organizāciju jeb biržu, kā viņi to sauca. Viņi organizēja efektīvu, lai gan nelegālu pagrīdi, lai importētu ārzemju neapstrādātu filmu materiālu un aprīkojumu, kas ļāva viņiem turpināt veidot filmas."

Tomēr Edisons nebija pārlietu civilizēts vājinieks kā mūsdienu korporatīvie vājdzirdīgie. Viņš pats organizēja savus vētras kaujiniekus. Kā pareizi ziņo Eliots, "viņi sagrāva niķelodeonu spēļu zāles un izraisīja ugunsgrēkus kvartālos, kuros tās atradās." Tas bija vienīgais arguments, kas ebrejiem bija saprotams, un tas darbojās. Ņujorka atkal bija tīra. Taču ebreji izdzīvo, ja ne izdzīvošana, un Laemmles mafija, "lai pēc iespējas vairāk attālinātu sevi no Edisona", pārcēlās uz Kaliforniju. "Tur viņi atrada lētu nekustamo īpašumu, lielisku klimatu un dabisku

3000 jūdžu buferzonas aizsardzību. Kalifornija deva viņiem otru iespēju uzņemt savas filmas.

"Atšķirībā no saviem agrīnajiem kolēģiem Austrumu krastā Holivudas studiju vadītājus interesēja ne tik daudz mākslinieciskie eksperimenti kā peļņa. Viņi uz ekrāna rādīja to, kas visvairāk pārdots. Skatītāji bija gatavi maksāt par seksa un vardarbības pilnām filmām, un Holivuda ar prieku tās veidoja. Tomēr Holivudas magnātiem nebija priekšstats par to, ko nozīmē "sociāli pieņemamas" filmas. Viņi nezināja, vai viņu filmas ir morālas vai amorālas, un viņiem bija pilnīgi vienalga. Viņiem filmas bija tikai peļņas nesēji, nevis izteiksmes līdzekļi. Jo vairāk naudas filma nopelnīja, jo labāka tā bija. Ikreiz, kad nozarei tika uzbrukts par morālo korumpētību, neviens no Holivudas īpašniekiem neuzskatīja, ka problēma ir saistīta ar morāli.

"Tieši tā, protams, arī bija problēma. Tiem, kas pareizi uzskatīja, ka Holivudā dominē ebreji, daudzi valdības un privātā sektora pārstāvji uzskatīja viņus par pagāniem, kas nespēj izprast kristīgās morāles būtību, nemaz nerunājot par to, ka viņi būtu spējīgi to īstenot. Viņi uzskatīja, ka Holivudas ebreju uzņēmēji naudas pelnīšanas nolūkos ir sabojājuši mākslas veidu un tādējādi veicinājuši pieaugošo Amerikas morālo sabrukumu. Henrija Forda vārdiem sakot, viņi bija lielisks piemērs Amerikas pieaugošajai problēmai, tās gadsimta tum-of-the-century "starptautiskā ebreja" pieplūdumam." (Henrija Forda vārdi).

Fords arī nebija vienīgais slavenais amerikāņu izcelsmes arijietis, kas iebilda pret ebreju Holivudu. Viljams Rendolfs Hērsts, kurš "nebija draugs ne ebrejiem, ne filmu industrijai", publicēja virkni redakcionālu rakstu, kuros dokumentēja filmās izplatīto deģenerāciju un marksismu. "Hērsta kampaņa guva lielu atbalstu Kongresā, kur gadu gaitā kino morāles definīcija bija paplašinājusies, iekļaujot ne tikai seksuālu provokāciju, bet arī politisku subversiju. 1929. gada martā ASV senators Smits Bruhards (Smith Brookhart) situāciju Holivudā, pēc viņa domām, kas pasliktinājās, raksturoja tikai kā cīņu par peļņu uz seksuālās un sociālās morāles rēķina starp konkurējošām studijām, ko vadīja "banda ebreju"."

Mikijmūziķis un svastika

Šādā veidā atklājot faktus par ebreju varu Holivudā, no Volta Disneja acīm nokrita plīvurs, un viņš apsolīja, ka viņa studija uz visiem laikiem būs brīva no ebrejiem. Papildus rūpēm par savu mākslu viņš vēlējās cīnīties pret to pašu draudu, kas apdraudēja viņa valsti un civilizāciju. Apzinoties, ka dalība atklātā

nacionālsociālistu grupējumā tikai pieliktu eļļu ugunsgrēkiem, ko viņam bija sarūpējuši ienaidnieki, Disnejs tā vietā iesaistījās "cienījamākā" kustībā "America First", kas apvienoja valsts konservatīvo, labējo un pat fašistisko un nacionālsociālistisko grupu, tostarp Sudraba kreklus, apvienību, kas bija tautas opozīcija kara histērijai, kura tika radīta no valsts galvaspilsētas Vašingtonas līdz kino galvaspilsētai Holivudai. Volts patiešām kļuva par atklātu aktīvistu un pat dalīja vienu runas tribīni ar Čārlzu Lindbergu masu mītiņos un radio uzrunās America First visā valstī,

Viņš vienmēr ir bijis asprātīgs, un viņš nevarēja atturēties no tā, lai savās ilustrācijās slēptā veidā neiekļūtu noslēpumainu atbalstu šai idejai. Neizbēgami gan draugi, gan ienaidnieki to uzķēra: Bija arī tādi, kas Disneva darbos sāka saskatīt "slepenus signālus", tostarp vienā gadījumā - svastiku 1940. gada 19. jūnija "Mickey Mouse" multfilmas pēdējā panelī. Apšaubu vētra, kas bija saistīta ar šo stripu, galu galā nonāca līdz Dž. Edgara Hūvera rakstāmgaldam pēc tam, kad viens no Disneina "faniem" rakstīja biroja vadītājam, atsaucoties uz 19. jūnija izdevumu. Fans" ziņoja, ka "pēdējā Volta Disneja "Mickey Mouse" daļā ir ļoti skaidri redzama svastika divu krustotu notu formā". Patiešām, attiecīgais āķīgais krusts nešķiet nejaušs, jo tas ir novietots virs vārdiem "vecais kovārds". Disnejs, kas bija kaislīgs jātnieks, savu kolēģu vidū bieži sevi dēvēja par "old cowhand". Karikatūra, iespējams, bija domāta kā iekšējs joks, vienīgā publiskā vieta, kur Volts uzskatīja, ka var sevi identificēt ar nacionālsociālismu, lai cik noslēpumaini tas arī nebūtu.

Tikmēr Babbita streiks kaitēja viņa studijai, aizpludinot galvenos animatorus. Ebreju komunistu streikotāji strādāja roku rokā ar ebreju kapitālistiem, kas joprojām vēlējās tā vai citādi kontrolēt Disney, piemēram, Frenku Tašlinu, Harija Koņa uzņēmuma Screen Gems vadītāju: "Viens no pirmajiem, kas parakstīja līgumu ar Tashlin, bija Deivids Svifts, viens no Disneja jaunākajiem un daudzsološākajiem animatoriem. Kad Volts uzzināja par Svifta plāniem aiziet, mākslinieks stāsta: "Beidzot viņš mani izsauca un, uzliekot viltus ebreju akcentu, teica: 'Labi, Deiviņ, dodies strādāt pie tiem ebrejiem. Tur ir tava vieta, pie tiem ebrejiem.'""

Augstākais ebrejs pārņem Disneja studijas

Disneja centieni nepieļaut, ka viņa valsts iesaistās karā par ebreju peļņas atbrīvošanu, pēkšņi beidzās uzreiz pēc Pērlhārboras. Viņa studiju ieņēma ASV armijas spēki, un viņš bija spiests smelt propagandas īsos sižetus, kurus bija sagatavojis neviens cits kā Valsts kases sekretārs Henrijs Morgenthau, ar asinīm

piesūcinātā "Morgenthau plāna" autors, lai likvidētu vācu tautu par tās nepiedodamo grēku - antisemitismu. "Viņš ar rūgtumu sūdzējās Rojam un Lessingam par to, ka studija tagad ir spiesta pieņemt "es, tas ebrejs", kā Volts dēvēja sekretāru, ne tikai kā padomnieku, bet pilntiesīgu partneri, kurš vēlas būt par visu atbildīgs. Valtam studija tagad darbojās ar Morgenthau vēstījumu, ko piegādāja Disneja vēstneši - politiskās propagandas filmas, kas gūst peļņu no amerikāņu peles Mikija, viņa mīļākās, Minijas, drauga Donalda, kompanjones Gūfija un suņa Plutona popularitātes. Vienubrīd Disnejs esot nodēvējis savus iemīļotos varoņus par gūstekņiem, kas spiesti uzstāties kā daudzi mazi pinokši Morgenthau līdzīgajam Stromboli."

Taču ebreju okupācija Disneja studijā bija īslaicīga, un 1943. gadā militārie spēki atkāpās. Pēc tam Volts turpināja cīņu, lai arī veltīgu, pret pieaugošo marksisma straumi, galvenokārt liecinot dažādās valdības izmeklēšanās par komunistu infiltrāciju mākslā un izklaides medijos. Taču ebreji nekad vairs nespēja nostiprināties Disney Productions, vismaz kamēr viņš bija dzīvs, un viņa vārdu visā pasaulē turpināja uzskatīt par populārās kultūras izcilības sinonīmu.

Disnejlendu pārņemšanas žurkas

Pēc viņa nāves 1966. gadā 65 gadu vecumā studija pārgāja viņa mantinieku rokās. Viņu ķildas un nekompetence noveda pie strauja Disneja produkta un korporācijas pagrimuma, radot bīstamu krīzi mākslinieciskajam un finansiālajam mantojumam un vienlaikus paverot jaunas iespējas vecajam ienaidniekam: "Īss, apaļīgs vīrietis ar lodes caurumiem acu vietā un melniem matiem, kurus viens no kolēģiem raksturoja kā ne tik tumšus kā viņa sirds, Sauls Šteinbergs bija nonācis pie secinājuma, ka savā pašreizējā novājinātajā stāvoklī Walt Disney Productions ir lieliski piemērota korporācijas pārņemšanai. Šteinbergu piesaistīja nepārtrauktais Disneja akciju vērtības kritums. Šteinbergs vēlējās iegādāties grūtībās nonākušo studiju, lai pārdotu tās atsevišķus aktīvus - filmu bibliotēku, Burbankas studiju, atrakciju parkus - par summu, kas, kā viņš domāja, būtu līdzvērtīga 100 dolāriem par akciju, kas būtu milzīga peļņa, vairāk nekā divkārtšojot viņa ieguldījumus." 1984. gada sākumā Disneja akciju cena bija 45 dolāri par akciju, kas bija zemāka nekā iepriekšējā gada augstākais līmenis - 84 dolāri.

Taču Šteinbergs bija tikai pirmais no šakāļiem, kurus piesaistīja personīgo iespēju smarža, kas radās Disney Productions lejupslīdes laikā: "Disneja notikumi tagad piesaistīja Volstrītas jaunās šķiras arbitraču veicēju uzmanību - investoru, kas ieguldīja lielos uzņēmumu blokos, kuri drīzumā tiks apzagtī un kuru akcijas tādēļ

pēkšņi un strauji pieaug. Vienas nakts laikā viens no šādiem arbitriem, Ivans Boesky, iesaistījās šajā spēlē. Viņa mērķis nebija pārņemt studiju, bet gan tikai izmantot paredzamo akciju vērtības pieaugumu, kas dabiski izrietētu no jebkuriem pēkšņiem, lieliem pirkumiem - Steinberga, Roja E. Disneja vai viņa paša. Tādējādi Boesky kļuva par ceturto lielāko Walt Disney studijas akciju īpašnieku."

Galū galā nebija nozīmes tam, kurš no atkritumu vācējiem galū galā pārņēma varu. Uzvarēja Maikls Eisners, kurš bija atbildīgs par tādu "eposu" izplatīšanu kā antinacistiski noskaņotais "Pazudušā šķirsta meklētājs", rasu sajaukšanas filma "Virsnieks un džentlmenis" un klaji boļševistiskie "Sarkanie". Pamatojoties uz šīm finansiāli veiksmīgajām, lai gan mākslinieciski un morāli apšaubāmajām filmām, Disneja direktoru padome, demoralizēta pēc 325 miljonu ASV dolāru "zaļās šantāžas" izmaksas Saulam Šteinbergam, ļāva Eisneram kļūt par studijas vadītāju. Atbilstoši savai formai viņš plaši atvēra Disneja durvis saviem izredzētajiem, piemēram, Džefrijam Katzenbergam un Ričardam Frankam, Paramount vadītājiem, kuri izglāba studiju no finansiālas iznīcības, masveidā atlaižot darbiniekus un krasi samazinot Volta ieviesto augsto ražošanas vērtību standartu.

Disney Productions patiešām atguvās ekonomiski, taču mākslinieciski tā nekad neatguvās. "Tomēr starp uzmundrinājumiem bija dzirdamas arī daudzu Disneja veterānu neapmierinātās balsis. Īpaši vecās līnijas animatorus traucēja studijas gandrīz pilnībā datorizētais animācijas stils. Lai gan pašam Voltam patika tehniskie jauninājumi, daudzu Disneja veterānu vidū valdīja sajūta, ka studija ir atteikusies no sava radošā mantojuma - ar roku zīmētas animācijas mākslas, kas kalpoja stāstu stāstīšanai. Viņi sūdzējās, ka jaunās filmas nešķita nekas vairāk kā vāji maskēti daudz labāku oriģināldarbu pārtaisījumi. Kāds ilggadējs Disneja animators apgalvoja, ka filma "Mīļie, es sašaurināju bērnus" ar tās lielāku un mazāku bērnu motīviem patiesībā nav nekas cits kā "Alises Brīnumzemē" pārtaisījums. Kāds pieredzējis stāstu autors ieteica, ka truša Rodžera tēls ļoti līdzinās Volta oriģinālajam Osvaldam.

Protams, patiesais iemesls mūsdienu Disneja pārpublicētā produkta depersonalizācijai un bezgaumīgajai vispārējai kvalitātei nav Džeja ar kādu jaunu datortehniku, bet gan bezpersoniski uzņēmēji, kas tagad kontrolē milzīgo Disneja impēriju, kuru viņiem līdzīgie nekad nav bijuši pietiekami radoši, lai to iecerētu vai izveidotu. Pat atpazīstamais Eisners ir pazudis: "Eisneris, iespējams, bija nobažījies no prezidenta Bila Klintona solījuma ieviest stingrāku kapitāla peļņas nodokli, (viņš) izpārdeva lielāko daļu savu akciju opciju un atnesa mājās 192 miljonu ASV dolāru čeku.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Heft 100 1934 1935 1936 1937 1938

Der Kampf geht weiter !

Seitdem haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene. Adolfs Himmels, Vererbung, Vererbung und Vererbung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt umarmen hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalisten und sonstige arbeitsfähige Völker und Rassenorganisationen müssen sich für die Erhaltung unserer Völker einsetzen. Die Bewegung ist eine andere geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit. Der vorwiegend Gegner ist das Judentum, das Volkstum – gegen alle Völker (V) – zu kämpfen. Seine Mord und Zerstörung, Chelomung und Rassenvermischung. Ob "Jude" oder "Slawe", ob in "Waldung" oder im "Brennstoff", ob in "Propaganda" oder in "Krieg" oder auf einem "Schiff" oder in "Feld". Nationalismus ist eine Pflicht!

Paul Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS Zīņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Jūs pašreizējai projekti acmredzot ir saistīti ar filozofiju un mākslu.

Līdz, raksturojiet savu viedokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārvaru esmu koncentrējies uz Adolfa Hitleru un cilvēces armiju (www.mourningthefirst.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lappuse, un man vēl ir tik daudz darāmā. Citā pasaulē kara izpēti ir absolūti informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par vienu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. Tā ir tāda kā arheoloģa sajūta, kas izrakpo apkrato pagātni. Pagātni, kuru viņi nevēlēs izvērt gāst. Mēs varam vēlreiz pateikties internetam par informācijas un atbildes plūsmu. Ļaudu gātā ir parādījusies šķērslis retas lietas no dažādām vietām.

the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe. Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler. All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk. The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past. The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing. Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Paul Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

**NSDAP/AO ir pasaulē lielākais
Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!**

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās

Simtiem grāmatu daudzās valodās

Simtiem vietņu daudzās valodās

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLSEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher: Der Bittere Pflanz Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Heinemann
**Hitler
in Italy**

English / German / French / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

"Burbankas krodziņā viena no Disneja sākotnējās filmu veidotāju komandas dēls sēdēja viesnīcā, dzerot skotu ar sodas dzērienu. Ziņas par Eisnera akciju darījumu lika viņam pasmieties. Viņš pakratīja galvu, iedzēra malku un atliecās atpakaļ. "Kā jūs domājat, ko vecais Volts domātu par ebrejiem, kas viņa studijā pelnītu tik daudz naudas?"

Tā beidzas jaunākā pasaules izcilākā animatora biogrāfija. Uz tās vāka ir viņa fotogrāfija, kas met draudīga profila ēnu, kas acīmredzami pieder Valtam Disnejam. Taču šis tēls ar vaboles kājām, alkatīgo muti un āķa degunu nebūt nav līdzīgs "Sniegbaltītes" un "20 000 jūru zem jūras" radītājam.